

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)

W pokorze jedni drugich mając za wyższych od siebie - Filip. 2:3

Paweł napomina, by wszyscy rozwijali łaskę pokory i w każdej sprawie uważali, by „nic nie czynić spornie albo przez próżną chwałę”, by samochwalstwo i walka o prymat były całkowicie odrzucone jako najwięksi wrogowie Ducha Pana i błogosławienia Kościoła. Przeciwnie, każdy powinien posiadać tę skromność umysłu, która potrafi dostrzec dobre cechy u współbraci i oceniać przynajmniej niektóre z nich jako wyższe od własnych. Nigdy nie należy oczekiwać, by jednostka w zgromadzeniu posiadała wszystkie talenty i wszystkie zdolności. Tak więc każdy, kto ma pokorne serce, może dostrzec u drugich pewne dobre cechy lub łaski (przewyższające jego własne), które powinien z radością uznać i odpowiednio do tego ocenić ich posiadacza. (R2227)